

Дамян Дамянов

Листа, объркани от вятър

... Та все не смогвам, все не свъртам
от него да ги подреда.
Току сколасам – и нахълта
Той с цялата си свобода.
С ръце – невидимо-космати.
С усти – раззинати отворед.
– Листа ли? Ей ти ги листата!
Подред ли, казваш? Ей ти ред!
А аз току-що съм се блъскал
Между несвързаните тях
Да сложа все пак малка връзка,
Да видя ред... И го видях...
И пощади ти моя стил!
И пощади ти мойта мисъл!
Аз толкоз дни съм ги редил...
– Все пак...
– Какво „все пак“! – отвръща дръзко. –
Разбираш ли бе, идиот,
Защо ти е в листата връзка,
Щом липсва тя във цял живот?
Я взри се, взри се малко само
Наоколо си – де е тя?
Каква ти връзка? Връзка няма
Изобщо нищичко в света.
Живот, смърт – всичко си протича
Със ред, без ред, отпред, отзад.
Светът, виж – толкоз хаотичен,
И все пак, виж го – екстра свят...
... Та все не смогвам... И листата
хвърчат, хвърчат си... На въртоп.
Листа, объркани от вятър.
Като самия ми живот.

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8056>]